РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

8 декември 2011 година *

По дело C-371/08

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Германия) с акт от 22 юли 2008 г., постъпил в Съда на 14 август 2008 г., в рамките на производство по дело

Nural Ziebell

срещу

Land Baden-Württemberg,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н A. Tizzano, председател на състав, г-н A. Borg Barthet, г-н M. Ilešič, г-н J.-J. Kasel (докладчик) и г-жа M. Berger, съдии,

* Език на производството: немски.

генерален адвокат: г-н Y. Bot,
секретар: г-н K. Malacek, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 3 март 2011 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за г-н Ziebell, от адв. B. Fresenius и адв. R. Gutmann, Rechtsanwälte,

— за Land Baden-Württemberg, от г-н M. Schenk, в качеството на представител,

— за германското правителство, от г-н M. Lumma и г-н N. Graf Vitzthum, в качеството на представители,

— за датското правителство, от г-н J. Bering Liisberg и г-н R. Holdgaard, в качеството на представители,

— за естонското правителство, от г-жа M. Linntam, в качеството на представител,

— за гръцкото правителство, от г-н G. Karipsiadis и г-жа T. Papadopoulou, в качеството на представители,

— за правителството на Обединеното кралство, от г-жа I. Rao и г-жа C. Murrell, в качеството на представители, подпомагани от г-н T. Eicke, barrister,

— за Европейската комисия, от г-н G. Rozet и г-н V. Kreuschitz, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 14 април 2011 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 14, параграф 1 от Решение № 1/80 на Съвета по асоцииране от 19 септември 1980 година относно развиване на асоциирането (наричано по-нататък „Решение № 1/80“). Съветът по асоцииране е създаден със Споразумението за асоцииране между Европейската икономическа общност и Турция, подписано на 12 септември 1963 г. в Анкара от Република Турция, от една страна, и от държавите — членки на ЕИО, и Общността, от друга страна, и сключено, одобрено и утвърдено от името на Общността с Решение 64/732/ЕИО на Съвета от 23 декември 1963 година (ОВ 217, 1964 г., стр. 3685; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 1, стр. 10, по-нататък съответно „Споразумението за асоцииране“ и „асоциирането между ЕИО и Турция“). Запитването се отнася и до тълкуването на член 28, параграф 3, буква а) от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/

ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО (ОВ L 158, стр. 77; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 56).

2 Преюдициалното запитване е отправено в рамките на спор между г-н Ziebell, турски гражданин, чието име преди сключването на брак с германска гражданка е Örnek, и Land Baden-Württemberg относно процедурата за неговото експулсиране от територията на Федерална република Германия.

Правна уредба

Правна уредба на Съюза

Асоцииране между ЕИО и Турция

— Споразумението за асоцииране

3 Съгласно член 2, параграф 1 от Споразумението за асоцииране то има за цел да подпомага постоянното и балансирано укрепване на търговските и икономическите отношения между договарящите страни, включително в областта на работната сила, посредством поетапното осъществяване на свободното движение на работниците (член 12 от Споразумението за асоцииране), както

и посредством отстраняване на ограниченията на свободата на установяване (член 13 от посоченото споразумение) и на свободното предоставяне на услуги (член 14 от същото споразумение), с оглед на подобряване на жизнения стандарт на турския народ и улесняване впоследствие на присъединяването на Република Турция към Общността (четвърто съображение от преамбюла и член 28 от това споразумение).

4 За тази цел Споразумението за асоцииране предвижда подготвителен период, който позволява на Република Турция да укрепи своята икономика с помощта на Общността (член 3 от това споразумение), преходен период, по време на който се осигуряват постепенното въвеждане на митнически съюз и сближаването на икономическите политики (член 4 от посоченото споразумение), и заключителен период, който се основава на митническия съюз и включва засилване на координацията на икономическите политики на договарящите страни (член 5 от същото споразумение).

5 Член 6 от Споразумението за асоцииране гласи следното:

„С цел осигуряване прилагането и постепенното развитие на режима на асоцииране, договарящите се страни се срещат в рамките на Съвет по асоциирането, който действа в границите на правомощията, които са му предоставени от [С] поразумението [за асоцииране]“.

6 Съгласно член 8 от Споразумението за асоцииране, включен в дял II от него и озаглавен „Прилагане на преходния период“:

„За осъществяването на целите, посочени в член 4, Съветът по асоцииране определя преди началото на преходния период и съгласно процедурата, предвидена в член 1 от Временния протокол, условията, [правилата] и [графика] на

прилагане на разпоредбите, свързани с областите, описани в [Договора за ЕО], които трябва да бъдат взети под внимание, и по-специално тези, които са посочени в настоящия дял, както и всяка защитна клауза, която би се оказала полезна“.

7 Член 12 от Споразумението за асоцииране, който също се намира в дял II от него, но в глава 3, озаглавена „Други разпоредби от икономически характер“, предвижда:

„Договарящите се страни се споразумяват да се ръководят от членове [39 ЕО], [40 ЕО] и [41 ЕО], за да се осъществи поетапно свободното движение на работници между тях“.

8 Съгласно член 22, параграф 1 от Споразумението за асоцииране:

„За осъществяването на целите, определени в [С]поразумението [за асоцииране], и в случаите, предвидени в него, Съветът по асоциирането разполага с правомощия за вземане на решения. Всяка от двете страни е длъжна да вземе мерките, които изпълнението на взетите решения налага. […]“.

— Допълнителният протокол

9 В член 1 от Допълнителния протокол — подписан на 23 ноември 1970 г. в Брюксел и сключен, одобрен и утвърден от името на Общността с Регламент (ЕИО) № 2760/72 на Съвета от 19 декември 1972 година (ОВ L 293, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 1, стр. 37, наричан по-нататък

„Допълнителният протокол“), като в съответствие с член 62 от него той е неделима част от Споразумението за асоцииране — се определят условията, правилата и графика на осъществяване на посочения в член 4 от споменатото споразумение преходен период.

10 Допълнителният протокол съдържа дял II, озаглавен „Движение на лица и услуги“, глава I от който се отнася до „[р]аботна[та] ръка“, а глава II е посветена на „[п]раво[то] на установяване, услуги[те] и транспорт[а]“.

11 Съгласно член 36 от Допълнителния протокол, който се намира в посочената глава I, свободното движение на работници между държавите — членки на Общността, и Турция ще се осъществява постепенно съгласно принципите, посочени в член 12 от Споразумението за асоцииране, в периода между края на дванадесетата и на двадесет и втората година след влизането в сила на горепосоченото споразумение и Съветът по асоцииране ще определи необходимите за тази цел правила.

— Решение № 1/80

12 Решение № 1/80 е прието от Съвета по асоцииране, създаден със Споразумението за асоцииране и състоящ се, от една страна, от членове на правителствата на държавите членки, на Съвета на Европейския съюз и на Комисията на Европейските общности, и от друга страна, от членове на турското правителство.

13 Както следва от съображение 3 от посоченото решение, то цели да подобри в социално отношение режима, с който се ползват турските работници и членовете на техните семейства, в сравнение с предвидения в Решение № 2/76 за прилагане на член 12 от Споразумението за асоцииране, прието на 20 декември 1976 г. от Съвета по асоцииране.

14 Член 7, първа алинея от Решение № 1/80, който се намира в глава II, озаглавена „Социални разпоредби“ [неофициален превод], по-специално в раздел 1 относно „[в]ъпроси[те], свързани със заетостта и свободното движение на работници“ [неофициален превод], предвижда:

„Членовете на семейството на турски работник, принадлежащ към легалния пазар на труда на държава членка, които имат право да го последват:

— имат право да отговарят, при спазване на условието за предимство на работниците от държавите — членки на Общността, на всяко предложение за работа, когато пребивават на законно основание в същата държава членка най-малко три години,

— се ползват в същата държава членка със свободен достъп до всяка дейност по свой избор като заети лица, когато пребивават на законно основание в нея най-малко пет години“ [неофициален превод].

15 Член 14 от Решение № 1/80, който се намира в същия раздел 1, гласи следното:

„1. Разпоредбите на настоящия раздел се прилагат при спазване на ограниченията, обосновани от съображения, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве.

2. Те не накърняват правата и задълженията, произтичащи от националните законодателства или двустранните споразумения, съществуващи между Турция и държавите — членки на Общността, доколкото предвиждат в полза на гражданите им по-благоприятен режим“ [неофициален превод].

Директива 2003/109/ЕО

16 Съгласно съображения 1 и 2 от Директива 2003/109/ЕО на Съвета от 25 ноември 2003 година относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни (ОВ L 16, 2004 г., стр. 44; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 225):

„1) С цел постепенното установяване на свобода, сигурност и правосъдие Договорът за създаване на Европейската общност предвижда, от една страна, приемането на мерки, целящи осигуряването на свободното движение на хора, свързани с придружаващи мерки относно контрола по външните граници, убежището и [и]миграцията и[, от друга страна, приемането на мерки в областта на убежището и имиграцията и мерки за] защита на правата на гражданите на трети страни.

2) По време на извънредното съвещание в Тампере от 15 и 16 октомври 1999 г. Европейският съвет обяви, че правният статут на гражданите на трети страни трябва да се сближи с този на гражданите на държавите членки и че лице, […] пребиваващо [законно] в държава членка[…] за неопределен срок от време, което има разрешение за дългосрочно пребиваване, следва да получи в тази държава членка съвкупност от постоянни права, възможно най-близки с тези, от които се ползват гражданите на Европейския съюз“.

17 В съображение 6 от посочената директива се уточнява:

„Основният критерий за получаване на статут на дългосрочно пребиваващ следва да бъде продължителността на пребиваване на територията на държавата членка. Това пребиваване следва да е било [законно] и непрекъснато, за да свидетелства за трайното привързване на лицето с тази страна […]“.

18 Съображения 8 и 16 от същата директива гласят:

„(8) Наред с останалото гражданите на трета страна, които желаят да придобият и запазят статута на дългосрочно пребиваващи, не следва да представляват заплаха за обществения ред и обществената сигурност. Понятието обществен ред може да обхваща и присъда за тежко престъпление.

(16) Дългосрочно пребиваващите следва да се ползват от засилена защита срещу експулсиране. Тази защита е в духа на критериите, определени въз основа на решенията на Европейския съд по правата на човека. […]“.

19 Член 2 от Директива 2003/109 предвижда:

„За целите на настоящата директива:

а) „гражданин на трета страна“ означава всяко лице, което не е гражданин на Съюза по смисъла на член 17, параграф 1 от Договора;

б) „дългосрочно пребиваващ“ означава всеки гражданин на трета страна със статут на дългосрочно пребиваващ, предвиден в членове от 4 до 7;

[…]“.

20 Съгласно член 3, параграф 1 от посочената директива тя се „прилага спрямо граждани на трети страни, които [законно] пребивават на територията на една от държавите членки“.

21 Съгласно параграф 3 от същия член 3:

„Настоящата директива се прилага, без да се накърняват по-благоприятните разпоредби от:

а) двустранни и многостранни спогодби между Общността или Общността и нейните държави членки, от една страна, и трети страни — от друга страна;

[…]“.

22 В съответствие с член 4, параграф 1 от Директива 2003/109 държавите членки предоставят статут на дългосрочно пребиваващ на граждани на трети страни, които са пребивавали законно и без прекъсване на територията им през период от пет години.

23 Член 12 от същата директива, озаглавен „Закрила срещу експулсиране“, гласи следното:

„1. Държавите членки могат да вземат решение за експулсиране по отношение на дългосрочно пребиваващ само ако той представлява реална и достатъчно сериозна заплаха за обществения ред и обществената сигурност.

2. Решението, посочено в параграф 1, не следва да се основава на икономически съображения.

3. Преди вземането на решение за експулсиране по отношение на дългосрочно пребиваващ държавите членки отчитат следните фактори:

а) продължителност на пребиваване на тяхна територия;

б) възраст на съответното лице;

в) последствия за него и за членовете на неговото семейство;

г) връзки с държавата, в която пребивава[,] или липсата на връзки с държавата по произход.

[…]“.

Директива 2004/38

24 Съображение 3 от Директива 2004/38 гласи:

„Гражданството на Съюза следва да бъде основният статус на гражданите на държавите членки, когато те упражняват правото си на свободно движение и пребиваване. Поради това е необходимо да се кодифицират и преразгледат съществуващите инструменти на Общността, в които поотделно се разглеждат […] работници, самостоятелно заети лица, както и студенти и други незаети с трудова дейност лица, за да се опрости и укрепи правото на свободно движение и пребиваване на всички граждани на Съюза“.

25 В съображение 22 от посочената директива се уточнява:

„Договорът позволява да се налагат ограничения на правото на свободно движение и пребиваване [по] съображения, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве. За да се осигури по-точно определение на обстоятелствата и процедурните гаранции, въз основа на които на граждани на Съюза и на членове на техните семейства може да се откаже разрешение да влязат или те могат да бъдат експулсирани, настоящата директива следва да замени Директива 64/221/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1964 г. […] за координиране на специалните мерки относно движението и пребиваването на чуждестранни граждани, основани на съображения, свързани с обществения ред, обществената сигурност и общественото здраве [(ОВ 56, стр. 850), изменена с Директива 75/35/ЕИО на Съвета от 17 декември 1974 година (ОВ L 14, 1975 г., стр. 14, наричана по-нататък „Директива 64/221“)]“.

26 Съгласно съображения 23 и 24 от Директива 2004/38:

„(23) Експулсирането на граждани на Съюза и на членове на техните семейства [по съображения], свързани с обществения ред или обществената сигурност, е мярка, която може сериозно да увреди лицата, които възползвайки

се от правата и свободите, които са им предоставени с Договора, са се интегрирали истински в приемащата държава членка. Поради това следва да бъде ограничен обхватът на такива мерки в съответствие с принципа на пропорционалността, за да се вземе предвид степента на интегриране на въпросните лица, продължителността на тяхното пребиваване в приемащата държава членка, тяхната възраст, здравословно състояние, семейно и финансово положение и връзките им със страната им на произход.

(24) В резултат на това, колкото по-голяма е степента на интегриране на гражданите на Съюза и на членовете на техните семейства в приемащата държава членка, толкова по-голяма следва да бъде степента на защита от експулсиране. Само при изключителни обстоятелства, когато има [императивни] основания, свързани с обществената сигурност, мярката експулсиране следва да се приложи спрямо граждани на Съюза, които са пребивавали дълги години на територията на приемащата държава членка и по-специално тогава, когато те са били родени и са пребивавали там през целия си живот. Освен това, такива изключителни обстоятелства следва също така да важат по отношение на мярката експулсиране, предприемана спрямо малолетни, за да се защитят техните връзки със семейството им в съответствие с Конвенцията на Организацията на обединените нации за правата на детето от 20 ноември 1989 г."

27 Член 16, параграф 1 от Директивата предвижда:

„Граждани на Съюза, които са пребивавали законно в приемащата държава членка в продължение на непрекъснат срок от пет години, имат право на постоянно пребиваване в тази държава […]".

28 Член 27, параграфи 1 и 2 от посочената директива гласи:

„1. При спазване на разпоредбите на настоящата глава държавите членки могат да ограничат свободата на движение и пребиваване на граждани на Съюза и на членове на техните семейства, независимо от [гражданството] им, [по] съображения, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве. Забранява се позоваването на такива съображения за икономически цели.

2. Мерките, предприети [по] съображения, свързани с обществения ред или обществената сигурност, трябва да са в съответствие с принципа на пропорционалността и да се основават изключително на личното поведение на въпросното лице. Наличието на предишни [осъдителни] присъди не представлява само по себе си основание за предприемането на такива мерки.

Личното поведение на въпросното лице трябва да представлява истинска, [настояща] и достатъчно сериозна заплаха, която засяга някои от основните интереси на обществото. Не се приемат мотиви, които са изолирани от конкретния случай и които се опират на съображения за обща превенция“.

29 Съгласно член 28 от същата директива, озаглавен „Защита срещу експулсиране“:

„1. Преди да вземе решение за експулсиране [по съображения], свързани с обществения ред или обществената сигурност, приемащата държава членка взема предвид продължителността на пребиваване на въпросното лице на нейна територия, неговата/нейната възраст, здравословно състояние, семейно и финансово положение, социална и културна интеграция в приемащата държава членка и степента на неговите/нейните връзки със страната на произход.

2. Приемащата държава членка не може да взема решение за експулсиране срещу граждани на Съюза или членове на семействата им, независимо от [гражданството] им, които имат право на постоянно пребиваване на нейна територия, освен в случай на сериозни основания, свързани с обществения ред или обществената сигурност.

3. С изключение на случаите, когато решението се основава на императивни [съображения], свързани с обществената сигурност, както е определена от държавите членки, решение за експулсиране не може да се взема срещу граждани на Съюза [независимо от гражданството им], ако те:

а) са пребивавали в приемащата държава членка през последните десет години; или

б) са непълнолетни, освен ако експулсирането е необходимо за висшите интереси на детето, както е предвидено в Конвенцията на Организацията на обединените нации за правата на детето от 20 ноември 1989 г.“

Национална правна уредба

30 Както е видно от акта за преюдициално запитване, Законът за пребиваването, заетостта и интеграцията на чужденците на федерална територия (Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet — Aufenthaltsgesetz) от 30 юли 2004 г. (BGBl. 2004 I, стр. 1950), в

редакцията му, приложима към датата на настъпване на фактите по главното производство, съдържа следните разпоредби:

„*Член 53*

— Задължително експулсиране

Мярка за експулсиране се приема за чужденец, когато той:

1. е осъден за едно или няколко умишлени престъпления с наказание лишаване от свобода или с наказание за престъпление, извършено като непълнолетен, за срок не по-малко от три години с влязла в сила присъда или в рамките на период от пет години с влезли в сила присъди е осъден за умишлени престъпления с наказание лишаване от свобода или с наказания за престъпление, извършено като непълнолетен, общо за срок, не по-малък от три години, или ако при последната влязла в сила присъда му е била наложена мярка за превантивно задържане.

[…]

Член 55

— Експулсиране по преценка на компетентния орган

1. Чужденец може да бъде експулсиран, когато пребиваването му засяга обществения ред и обществената сигурност или други първостепенни интереси на Федерална република Германия.

[…]

Член 56

— Специална защита срещу експулсиране

(1) Чужденец, който:

1. има разрешение за установяване и е пребивавал законно на федералната територия най-малко пет години

[…]

се ползва от специална защита срещу експулсиране. Той може да бъде експулсиран само по сериозни съображения, свързани с обществения ред и обществената сигурност. Сериозни съображения, свързани с обществения ред и с обществената сигурност, по правило са налице в случаите, посочени в член 53 и член 54, параграфи 5, 5 а и 7. Ако са изпълнени условията по член 53, чужденецът по принцип се експулсира. Когато са налице условията по член 54, решението за експулсиране се взема по преценка на компетентните органи.

[…]“.

31 Законът за свободното движение на гражданите на Съюза (Gesetz über die allgemeine Freizügigkeit von Unionsbürgern — Freizügigkeitsgesetz/EU) от 30 юли

2004 г. (BGBl. 2004 I, стр. 1950), в редакцията му, приложима към датата на настъпване на фактите по главното производство, предвижда по-специално:

„*Член 1*

— Приложно поле

Настоящият закон урежда влизането и пребиваването на гражданите на другите държави — членки на Европейския съюз (граждани на Съюза), и на членовете на техните семейства.

Член 6

— Загубване на правото на влизане и пребиваване

„(1) […] загубването на правото по член 2, параграф 1 може да бъде установено, удостоверението относно правото на пребиваване по общностното право или относно постоянно пребиваване може да бъде отнето и разрешителното за пребиваване или за постоянно пребиваване може да бъде оттеглено единствено по съображения, свързани с обществения ред, обществената сигурност и общественото здраве (член 39, параграф 3 и член 46, параграф 1 от Договора за създаване на Европейската общност).

[…]

(5) За гражданите на Съюза и членовете на техните семейства, които са пребивавали на федерална територия през последните десет години, и за непълнолетните лица посоченото в параграф 1 решение може да бъде взето само по императивни съображения, свързани с обществената сигурност. Това правило не се прилага за непълнолетни, когато загубването на правото на пребиваване е необходимо в интерес на детето. Императивни съображения, свързани с

обществената сигурност, са налице само ако заинтересованото лице е осъждано за едно или повече умишлени престъпления с наказание лишаване от свобода или с наказание за престъпление, извършено като непълнолетен, за срок не по-малко от пет години с влязла в сила присъда, или при последната влязла в сила присъда му е била наложена мярка за превантивно задържане, когато е застрашена сигурността на Федерална република Германия или заинтересованото лице представлява терористична заплаха.

[…]“.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

32 Г-н Ziebell е роден в Германия на 18 декември 1973 г. и прекарва детството си в тази държава, като живее с родителите си.

33 Баща му, също турски гражданин, е пребивавал законно на германска територия в качеството на работник. След смъртта на баща му през 1991 г. майката на г-н Ziebell е настанена в хоспис. От този момент нататък последният не живее с нито един от членовете на семейството си, тъй като братята и сестрите му са създали собствени домакинства.

34 Г-н Ziebell напуска училище, без да получи диплома, а впоследствие прекъсва професионалното си обучение за строителен бояджия. Той упражнява временно различни видове трудова дейност, често прекъсвана от периоди на безработица и от такива, през които изтърпява наказание лишаване от свобода. Той не упражнява никаква професионална дейност между юли 2000 г. и датата на постановяване на акта за преюдициално запитване.

35 От 28 януари 1991 г. заинтересованото лице притежава безсрочно разрешение за пребиваване в Германия, като, считано от 1 януари 2005 г., валидността му е продължена като разрешение за постоянно установяване. Молбата за натурализация, която то подава в този период, е отхвърлена поради извършените от него редица престъпления.

36 През 1991 г. г-н Ziebell започва да пуши марихуана. От 1998 г. той редовно употребява хероин и кокаин. Следваната от него през 2001 г. програма за лечение с метадон и лечението му за зависимост от наркотици в болнично заведение през 2003 г. са неуспешни.

37 От 1993 г. насам на г-н Ziebell са наложени следните наказания за извършените от него престъпления:

— на 15 април 1993 г. — наказание за престъпление, извършено като непълнолетен, за срок от две години и шест месеца за двадесет и четири кражби, извършени от две или повече лица, сговорили се предварително за осъществяването им,

— на 17 октомври 1994 г. — наказание за престъпление, извършено като непълнолетен, за срок от две години и седем месеца за тежка телесна повреда, като от него е приспаднато наказанието по предходната присъда,

— на 9 януари 1997 г. — глоба за умишлено държане на забранена вещ,

— на 9 април 1998 г. — общо наказание лишаване от свобода за срок от две години за три кражби,

— на 7 март 2002 г. — наказание лишаване от свобода за срок от две години и шест месеца за подправка на парични знаци, четири квалифицирани кражби и опит за квалифицирана кражба,

— на 28 юли 2006 г. — общо наказание лишаване от свобода за срок от три години и три месеца за осем квалифицирани кражби.

38 С оглед на изтърпяване на наложените му наказания лишаване от свобода г-н Ziebell е бил задържан в периодите от януари 1993 г. до декември 1994 г., от август 1997 г. до октомври 1998 г., от юли до октомври 2000 г., от септември 2001 г. до май 2002 г. и от ноември 2005 г. до октомври 2008 г.

39 На 28 октомври 2008 г. г-н Ziebell започва ново терапевтично лечение в специализирано заведение. Съгласно данните, представени в хода на съдебното заседание пред Съда, проблемите му, свързани с употребата на наркотици, изглежда са разрешени и оттогава той не е извършвал други престъпления. На 16 юни 2009 г. е постановено условно предсрочно освобождаване от изтърпяване на останалата част от наказанието, наложено на г-н Ziebell с присъда от 28 юли 2006 г. Той сключва брак на 30 декември 2009 г., става баща и оттогава упражнява професионална дейност.

40 На 28 октомври 1996 г. г-н Ziebell получава предупреждение от Ausländerbehörde (Служба за чужденците) в съответствие с приложимото за чужденците законодателство поради престъпленията, извършени от него до тази дата.

41 С решение от 6 март 2007 г. Regierungspräsidium Stuttgart разпорежда експулсирането на заинтересованото лице, като решението подлежи на незабавно изпълнение. Впоследствие обаче неговото изпълнение е спряно.

42 Regierungspräsidium Stuttgart мотивира решението си за експулсиране с обстоятелството, че с поведението си заинтересованото лице сериозно смущава обществения ред и че според него е налице конкретна и сериозна опасност г-н Ziebell да извърши отново тежки престъпления.

43 С решение от 3 юли 2007 г. Verwaltungsgericht Stuttgart отхвърля жалбата на г-н Ziebell срещу посоченото решение за експулсиране

44 Г-н Ziebell обжалва решението на Verwaltungsgericht Stuttgart пред Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg, като иска отмяната на това съдебно решение, както и на решението за експулсиране, във връзка с което то е постановено. В подкрепа на жалбата си той твърди, че Директива 2004/38 е ограничила възможността на държавите членки да приемат мерки за експулсиране на граждани на Съюза. Според него, като се има предвид, от една страна, постоянната практика на Съда, с която предоставените на гражданите на Съюза гаранции се прилагат за турските граждани, които могат да се позовават на право на основание асоциирането между ЕИО и Турция, и от друга страна, обстоятелството, че е пребивавал законно в приемащата държава членка повече от десет последователни години, защитата срещу експулсиране, с която той се ползва, вече се урежда от член 28, параграф 3, буква а) от посочената директива. В случая обаче не било изпълнено предвиденото в тази разпоредба решаващо условие, а именно експулсирането да се обосновава от императивни съображения, свързани с обществената сигурност.

45 Land Baden-Württemberg застъпва обратната теза, че член 28, параграф 3, буква а) от Директива 2004/38 не се прилага по аналогия за турските граждани, които имат право да пребивават в държава членка в съответствие с Решение № 1/80. Всъщност за разлика от тази разпоредба в член 14, параграф 1 от последното решение, приложим за спора в главното производство, като съображения, позволяващи да се преустанови пребиваването на турски граждани на територията на приемащата държава членка, се посочват не само свързаните с обществената сигурност съображения, но и съображенията, свързани с обществения ред и общественото здраве. Асоциирането между ЕИО и Турция не предполагало пълното приравняване с гражданите на Съюза на турските граждани,

които могат да се позовават на право въз основа на това асоцииране; с него се целяло само поетапното въвеждане на свободното движение на тези граждани.

46 След като отбелязва, че релевантните разпоредби на Съюза, които трябва да бъдат взети предвид при прилагането на член 14, параграф 1 от Решение № 1/80 за спора в главното производство, не са определени ясно, тъй като, от една страна, все още няма практика на Съда относно приложимостта по аналогия на Директива 2004/38 в контекста на асоциирането между ЕИО и Турция, и от друга страна, Директива 64/221 е отменена с Директива 2004/38, Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли предоставената с член 14, параграф 1 от Решение № 1/80 […] защита срещу експулсиране в полза на турски гражданин, който се ползва от правата по член 7, първа алинея, […] второ тире от посоченото решение и който през последните десет години е пребивавал в държавата членка, по отношение на която тези права са приложими, да се определя в съответствие с член 28, параграф 3, буква а) от Директива 2004/38, както е транспонирана във въпросната държава членка, в резултат на което експулсирането да е допустимо само на основание на определените от държавите членки императивни съображения, свързани с обществената сигурност?“.

По преюдициалния въпрос

47 В самото начало следва да се подчертае, че преюдициалното запитване се отнася до положението на турски гражданин, който отговаря на всички предвидени условия, за да се ползва на законно основание с правата по член 7, първа алинея, второ тире от Решение № 1/80, преди приемането на разглежданото в главното производство решение за експулсиране.

48 Както Съдът неколкократно е постановил, от една страна, посоченият член 7, първа алинея произвежда непосредствено действие в държавите членки, и от друга страна, правата в областта на заетостта, които тази разпоредба предоставя на турски гражданин, задължително включват признаването на съответното право на последния да пребивава на територията на приемащата държава членка (вж. по-специално Решение от 22 декември 2010 г. по дело Bozkurt, C-303/08, Сборник, стр. I-13445, точки 31, 35 и 36, както и Решение от 16 юни 2011 г. по дело Pehlivan, C-484/07, Сборник, стр. I-5203, точки 39 и 43).

49 Също така в съответствие с постоянната съдебна практика членът на семейството на турски работник, който отговаря на условията, предвидени в член 7, първа алинея от Решение № 1/80, може да изгуби правата, които са му признати по силата на тази разпоредба, само в две хипотези, а именно или когато с личното си поведение на територията на приемащата държава членка турският мигрант представлява действителна и сериозна опасност за обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве съгласно член 14, параграф 1 от същото решение, или когато заинтересованото лице е напуснало територията на тази държава за значителен период от време и без основателни причини (вж. по-специално Решение по дело Bozkurt, посочено по-горе, точка 42 и цитираната съдебна практика, както и Решение по дело Pehlivan, посочено по-горе, точка 62).

50 Настоящото преюдициално запитване се отнася до първото от тези две обстоятелства, вследствие на които могат да бъдат загубени правата, предоставени на турските граждани с член 7, първа алинея от Решение № 1/80, и по-специално до определянето на точния обхват в положение като това в главното производство на предвиденото в член 14, параграф 1 от това решение изключение от правото на пребиваване по съображения, свързани с обществения ред.

51 Всъщност, след като има право да пребивава в приемащата държава членка в съответствие с Решение № 1/80, турски гражданин като г-н Ziebell безспорно може основателно да се позовава на посочения член 14, параграф 1 пред юрисдикциите на тази държава членка, за да оставят те без приложение противоречаща на тази разпоредба национална мярка.

52 След като припомня постоянната практика на Съда, съгласно която както самото понятие за обществен ред по смисъла на посочената разпоредба, така и релевантните в това отношение критерии и гаранциите, на които съответното лице може да се позовава в този контекст, трябва да бъдат тълкувани по аналогия с принципите, предвидени за гражданите на Съюза в член 48, параграф 3 от Договора за ЕИО (впоследствие член 48, параграф 3 от Договора за ЕО, а след това член 39, параграф 3 ЕО), прилаган и конкретизиран с Директива 64/221 (вж. по-специално Решение от 10 февруари 2000 г. по дело Nazli, C-340/97, Recueil, стр. I-957, точки 55, 56 и 63, Решение от 2 юни 2005 г. по дело Dörr и Ünal, C-136/03, Recueil, стр. I-4759, точки 62 и 63 и цитираната съдебна практика, както и Решение по дело Bozkurt, посочено по-горе, точка 55 и цитираната съдебна практика), Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg пита Съда дали, след като тази директива е отменена с Директива 2004/38 и срокът за транспониране на втората директива е изтекъл, установените в последната правила трябва да се прилагат по аналогия за турските граждани.

53 Що се отнася до положението на турски гражданин като г-н Ziebell, който е пребивавал законно и без прекъсване повече от десет години в приемащата държава членка, следва по-специално да се определи дали защитата срещу експулсиране, с която се ползва заинтересованото лице на основание член 14, параграф 1 от Решение № 1/80, се урежда от същите правни норми като приложимите за гражданите на Съюза съгласно член 28, параграф 3, буква а) от Директива 2004/38.

54 В това отношение г-н Ziebell твърди, че уреждащите защитата срещу експулсиране разпоредби на член 28, параграф 3, буква а) от Директива 2004/38 следва да бъдат приложени по аналогия за положение, попадащо в обхвата на член 14, параграф 1 от Решение № 1/80.

55 Съображенията на г-н Ziebell в подкрепа на предложеното от него тълкуване са изведени от обстоятелствата, първо, че една от основните цели на Споразумението за асоцииране е осъществяването на свободното движение на работници, което представлява един от главните аспекти на Договора за ЕО, второ, че в припомнената в точка 52 от настоящото решение постоянна практика на

Съда за турските граждани, ползващи се от право на основание на разпоредба на посоченото споразумение за асоцииране, се прилагат принципите, предвидени в това отношение за гражданите на държавите членки, и трето, че съгласно действащото право на Съюза членове 27 и 28 от Директива 2004/38 са заместили установените в Директива 64/221 правни норми. Подобна аналогия била обоснована в още по-голяма степен предвид обстоятелството, че в Директива 2004/38 само се уточнява предоставената от правото на Съюза и тълкувана от Съда защита срещу експулсиране, като се кодифицират, без основно да се разширява обхватът им, индивидуалните права в областта на свободното движение и на пребиваването, закрепени в съдебната практика преди датата, на която последната директива е станала приложима.

56 Ето защо според г-н Ziebell решение за експулсирането му от германска територия би могло да бъде прието само по „императивни [съображения], свързани с обществената сигурност“ по смисъла на член 28, параграф 3, буква а) от Директива 2004/38. Очевидно извършените от него престъпления не представлявали такива императивни съображения и следователно експулсирането му от посочената територия не било в съответствие с правото на Съюза.

57 При все това застъпеното от г-н Ziebell тълкуване на правото на Съюза не би могло да бъде прието.

58 Вярно е, че съгласно припомнената в точка 52 от настоящото решение постоянна практика на Съда принципите, закрепени в разпоредбите на Договора относно свободното движение на работници, трябва, доколкото е възможно, да се прилагат за турските граждани, ползващи се от права на основание асоциирането между ЕИО и Турция. Както е постановил Съдът, по аналогия трябва да се тълкуват не само посочените разпоредби от Договора, но и актовете от вторичното право, приети въз основа на тези разпоредби с оглед на тяхното прилагане и конкретизиране (относно Директива 64/221 вж. по-специално Решение по дело Dörr и Ünal, посочено по-горе).

59 Така, за да определи обхвата на предвиденото в член 14, параграф 1 от Решение № 1/80 изключение, свързано с обществения ред, Съдът се е основал на даденото от него тълкуване на същото изключение в областта на свободното движение на гражданите на държавите членки, установено в член 48, параграф 3 от Договора, както и в Директива 64/221 (вж. по-специално Решение по дело Nazli, посочено по-горе).

60 Въпреки това, както отбелязва генералният адвокат в точка 42 и сл. от заключението си, не е възможно приложимият за гражданите на Съюза режим за защита срещу експулсиране, предвиден в член 28, параграф 3, буква а) от Директива 2004/38, да бъде приложен за гаранциите срещу експулсиране на турски граждани за целите на прилагането на член 14, параграф 1 от Решение № 1/80.

61 Всъщност съгласно постоянната съдебна практика международните споразумения трябва да се тълкуват не само в зависимост от текста им, но и с оглед на техните цели (вж. по-специално Становище 1/91 от 14 декември 1991 г., Recueil, стр. I-6079, точка 14 и Решение от 2 март 1999 г. по дело Eddline El-Yassini, C-416/96, Recueil, стр. I-1209, точка 47).

62 Ето защо, за да се определи дали разпоредба на правото на Съюза може да бъде приложена по аналогия в рамките на асоциирането между ЕИО и Турция, следва да се сравнят преследваната със Споразумението за асоцииране цел и неговият контекст, от една страна, и тези на разглеждания акт от правото на Съюза, от друга страна.

63 На първо място, по отношение на асоциирането между ЕИО и Турция следва да се припомни, че съгласно член 2, параграф 1 от Споразумението за асоцииране то има за цел да подпомага постоянното и балансирано укрепване на търговските и икономическите отношения между договарящите страни, по-специално посредством осъществяването на свободното движение на работници.

64 Както отбелязва генералният адвокат в точки 45 и 46 от заключението си, целите на Споразумението за асоцииране са изключително икономически.

65 Освен това съгласно член 12 от Споразумението за асоцииране „[д]оговарящите се страни се споразумяват да се ръководят от членове [39 ЕО], [40 ЕО] и [41 ЕО], за да се осъществи поетапно свободното движение на работници между тях“. В член 36 от Допълнителния протокол се определят сроковете за поетапното осъществяване на свободното движение на работници между държавите членки и Република Турция и се предвижда, че „[з]а тази цел Съветът [по] асоцииране ще определи необходимите правила“. Съгласно трето съображение от Решение № 1/80 то има за цел, от своя страна, да подобри в социално отношение режима, с който се ползват турските работници и членовете на техните семейства.

66 При все това правилото, че закрепените в членове 39—41 ЕО принципи трябва, доколкото е възможно, да се прилагат за турските граждани, ползващи се от признати в рамките на асоциирането между ЕИО и Турция права, е изведено в постоянната съдебна практика от Решение от 6 юни 1995 г. по дело Bozkurt (C-434/93, Recueil, стр. I-1475, точки 19 и 20) насам именно от текста на посочените разпоредби и от преследваната с тях цел (вж. точка 58 от настоящото решение).

67 Вследствие на това Съдът е постановил по-специално по отношение на обхвата на предвиденото в член 14, параграф 1 от Решение № 1/80 изключение, свързано с обществения ред, че е необходимо основаване на тълкуването, дадено на същото изключение в областта на свободното движение на гражданите на държавите членки. Впрочем Съдът е уточнил в този контекст, че подобно тълкуване е обосновано в още по-голяма степен, предвид обстоятелството че горепосочената разпоредба на Решение № 1/80 е формулирана почти по идентичен начин с разпоредбата на член 39, параграф 3 ЕО (вж. по-специално Решение от 4 октомври 2007 г. по дело Polat, C-349/06, Сборник, стр. I-8167, точка 30 и цитираната съдебна практика).

68 От посоченото следва, че съгласно практиката на Съда прилагането на предвидените в правната уредба на Съюза принципи в областта на основната свобода на движение се обосновава само с целта на асоцииране между ЕИО и Турция за поетапното осъществяване на свободното движение на работници, посочена в член 12 от Споразумението за асоцииране (вж. по-специално Решение по дело Dörr и Ünal, посочено по-горе, точка 66). Като препраща обаче към разпоредбите от Договора относно свободното движение на работниците, тази разпоредба потвърждава изключително икономическата цел, залегнала в основата на посоченото асоцииране.

69 На второ място, що се отнася до разглежданата правна уредба на Съюза, важно е от самото начало да се отбележи, че Директива 2004/38 се основава на членове 12 ЕО, 18 ЕО, 40 ЕО, 44 ЕО и 52 ЕО. Тази директива, която в никакъв случай не се ограничава до това да преследва чисто икономическа цел, цели да улесни упражняването на основното и лично право на свободно движение и пребиваване на територията на държавите членки, което се предоставя пряко на гражданите на Съюза от Договора, и тя има за предмет по-специално да укрепи това право (вж. Решение от 23 ноември 2010 г. по дело Tsakouridis, C-145/09, Сборник, стр. I-11979, точка 23).

70 Така посочената директива установява режим на значително засилена защита срещу експулсиране, който предвижда по-големи гаранции, когато е по-голяма и степента на интегриране на гражданите на Съюза (Решение по дело Tsakouridis, посочено по-горе, точки 25—28, 40 и 41).

71 Освен това употребеното в член 28, параграф 3, буква а) от Директива 2004/38 понятие „императивни съображения“, свързани с обществената сигурност, което се отнася до особено тежко нарушение на обществената сигурност и позволява приемането на мярка за експулсиране само при изключителни обстоятелства, няма еквивалент в член 14, параграф 1 от Решение № 1/80 (Решение по дело Tsakouridis, посочено по-горе, точки 40 и 41).

72 От това сравнение следва, че за разлика от правната уредба на Съюза, произтичаща от Директива 2004/38, асоциирането между ЕИО и Турция има чисто икономическа цел и се ограничава до поетапното осъществяване на свободното движение на работници.

73 За сметка на това гражданството по смисъла на членове 17—21 ЕО, което произтича само от обстоятелството, че дадено лице е гражданин на държава членка, независимо от качеството на работник, и което съгласно постоянната практика на Съда е предвидено да бъде основният статут на гражданите на държавите членки (вж. по-специално Решение от 17 септември 2002 г. по дело Baumbast и R, C-413/99, Recueil, стр. I-7091, точка 82, както и Решение от 8 март 2011 г. по дело Ruiz Zambrano, C-34/09, Сборник, стр. I-1177, точка 41), е присъщо на действащото право на Съюза понятие и обосновава предвижданото само за гражданите на Съюза на значително по-големи гаранции по отношение на експулсирането, като установените в член 28, параграф 3, буква а) от Директива 2004/38.

74 Ето защо поради съществените разлики — с оглед не само на текста, но и на предмета и целите — между правилата за асоциирането между ЕИО и Турция и правната уредба на Съюза относно гражданството разглежданите два правни режима не могат да бъдат приети за еквивалентни, поради което режимът за защита срещу експулсиране, предвиден за гражданите на Съюза в член 28, параграф 3, буква а) от Директива 2004/38, не може да бъде приложен mutatis mutandis с оглед на определянето на смисъла и обхвата на член 14, параграф 1 от Решение № 1/80.

75 Въпреки това уточнение, за да бъде полезен с отговора си на запитващата юрисдикция, Съдът следва да ѝ даде и някои насоки за тълкуване във връзка с конкретния обхват на член 14, параграф 1 от Решение № 1/80 в спор като този, с който тази юрисдикция е сезирана.

76 Както вече беше посочено в точки 52, 58 и 59 от настоящото решение, при определяне на смисъла и обхвата на посочената разпоредба на Решение № 1/80 Съдът обичайно се основава на установените в Директива 64/221 принципи.

77 Тази директива обаче е отменена с Директива 2004/38 и член 38, параграф 3 от последната предвижда, че препратките към отменените директиви се тълкуват като препратки към Директива 2004/38.

78 Въпреки това в случай като този по главното производството, в който релевантната разпоредба на Директива 2004/38 не се прилага по аналогия (вж. точка 74 от настоящото решение), трябва да се определи друга референтна разпоредба на правото на Съюза за целите на прилагането на член 14, параграф 1 от Решение № 1/80.

79 В случай на чужденец като г-н Ziebell, който е пребивавал законно в приемащата държава членка повече от десет години без прекъсване, такава референтна разпоредба е член 12 от Директива 2003/109, който при липса на по-благоприятни разпоредби в правната уредба на асоциирането между ЕИО и Турция представлява правило за минимална защита срещу експулсиране на всеки гражданин на трета държава, на когото е предоставен статут на постоянно пребиваващ на територията на дадена държава членка.

80 Най-напред от тази разпоредба следва, че съответният дългосрочно пребиваващ може да бъде експулсиран само ако представлява реална и достатъчно сериозна заплаха за обществения ред и обществената сигурност. На следващо място, решението за експулсиране не би могло да се обосновава с икономически съображения. На последно място, преди да приемат такова решение, компетентните органи на приемащата държава членка трябва да отчетат продължителността на периода, през който заинтересованото лице е пребивавало на територията на тази държава, възрастта на лицето, последствията за него и за членовете на семейството му от евентуално експулсиране и връзките на това лице с държавата на пребиваване или липсата на връзки с държавата по произход.

81 Освен това съгласно постоянната практика на Съда предвиденото в Договора и приложимо по аналогия в рамките на асоциирането между ЕИО и Турция изключение, свързано с обществения ред, в областта на свободното движение на работници, граждани на държавите — членки на Съюза, представлява отклонение от тази основна свобода, което следва да се тълкува стриктно и чийто обхват не може да бъде определян едностранно от държавите членки (вж. по-специално Решение от 22 декември 2010 г. по дело Bozkurt, посочено по-горе, точка 56 и цитираната съдебна практика).

82 Така мерки, обосновани от съображения за обществен ред или обществена сигурност, могат да бъдат приети само ако след преценка на всеки отделен случай от компетентните национални органи се окаже, че личното поведение на съответното лице представлява настояща, действителна и достатъчно сериозна заплаха за основен интерес на обществото. Освен това при извършване на тази преценка органите трябва да следят за спазването както на принципа на пропорционалност, така и на основните права на заинтересованото лице, и по-специално на правото му на личен и семеен живот (вж. в този смисъл Решение от 22 декември 2010 г. по дело Bozkurt, посочено по-горе, точки 57—60 и цитираната съдебна практика).

83 Следователно такива мерки не могат да бъдат разпоредени автоматично вследствие на осъдителна присъда и с цел обща превенция, за да бъдат възпрени други чужденци от извършване на престъпления (вж. Решение от 22 декември 2010 г. по дело Bozkurt, посочено по-горе, точка 58 и цитираната съдебна практика). Така, след като наличието на няколко предходни осъдителни присъди само по себе си не е релевантно за обосноваване на експулсиране, с което турски гражданин се лишава от правата, предоставени му пряко с Решение № 1/80 (вж. Решение по дело Polat, посочено по-горе, точка 36), на по-силно основание същото трябва да се приеме за обосновката, изведена от продължителността на периода, през който съответното лице е изтърпявало наказание лишаване от свобода.

84 Що се отнася до датата, която трябва да се възприеме при преценка дали конкретната заплаха за обществения ред и сигурност е настояща, следва да се припомни също, че при проверка на законосъобразността на мярка за експулсиране на турски гражданин националните юрисдикции трябва да вземат предвид

настъпилите след последното решение на компетентните органи факти, които евентуално сочат отпадане или значително намаляване на произтичащата от поведението на съответното лице настояща заплаха за съответния основен интерес (вж. по-специално Решение от 11 ноември 2004 г. по дело Cetinkaya, C-467/02, Recueil, стр. I-10895, точка 47).

85 Ето защо, както отбелязва генералният адвокат в точки 62—65 от заключението си, именно с оглед на настоящото положение на г-н Ziebell запитващата юрисдикция трябва да претегли, от една страна, необходимостта от намеса в правото на пребиваване на последния за защита на следваната от приемащата държава членка законна цел, и от друга страна, действителното наличие на интеграционни фактори, които могат да позволят реинтеграцията на заинтересованото лице в обществото на приемащата държава членка. За тази цел посочената юрисдикция трябва да прецени по-специално дали поведението на турския гражданин представлява настояща достатъчно сериозна заплаха за основен интерес на обществото, като отчита надлежно всички конкретни обстоятелства, свързани с положението на последния, сред които са не само факти като представените в хода на съдебното заседание пред Съда (вж. точка 39 от настоящото решение), но и особено тесните връзки на съответния чужденец с обществото във Федерална република Германия, на чиято територия той е роден, пребивава законно и без прекъсване повече от 35 години, сключва брак с гражданка на тази държава членка и упражнява трудова дейност.

86 С оглед на всички изложени по-горе съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 14, параграф 1 от Решение № 1/80 трябва да се тълкува в смисъл, че:

— защитата срещу експулсиране, предоставена с тази разпоредба на турските граждани, няма същия обхват като предоставената на гражданите на Съюза с член 28, параграф 3, буква а) от Директива 2004/38, поради което

предвиденият за тези граждани режим за защита срещу експулсиране не може да бъде приложен mutatis mutandis за турските граждани с оглед на определянето на смисъла и обхвата на член 14, параграф 1,

— тази разпоредба на Решение № 1/80 допуска мярка за експулсиране, основана на свързани с обществения ред съображения, да бъде приета за турски гражданин, който се ползва с предоставените от член 7, първа алинея, второ тире от посоченото решение права, доколкото личното поведение на заинтересованото лице представлява настояща, действителна и достатъчно сериозна заплаха, засягаща основен интерес на обществото на приемащата държава членка, и тази мярка е абсолютно необходима за запазване на такъв интерес. Запитващата юрисдикция следва да прецени с оглед на всички релевантни обстоятелства, свързани с положението на съответния турски гражданин, дали подобна мярка е обоснована от правна гледна точка в случая по главното производство.

По съдебните разноски

87 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Член 14, параграф 1 от Решение № 1/80 от 19 септември 1980 година относно развиване на асоциирането, прието от Съвета по асоцииране, създаден със Споразумението за асоцииране между Европейската икономическа

общност и Турция, подписано на 12 септември 1963 г. в Анкара от Република Турция, от една страна, и от държавите — членки на ЕИО, и Общността, от друга страна, и сключено, одобрено и утвърдено от името на Общността с Решение 64/732/ЕИО на Съвета от 23 декември 1963 година, трябва да се тълкува в смисъл, че:

— **защитата срещу експулсиране, предоставена с тази разпоредба на турските граждани, няма същия обхват като предоставената на гражданите на Съюза с член 28, параграф 3, буква а) от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО, поради което предвиденият за тези граждани режим за защита срещу експулсиране не може да бъде приложен mutatis mutandis за турските граждани с оглед на определянето на смисъла и обхвата на член 14, параграф 1,**

— **тази разпоредба на Решение № 1/80 допуска мярка за експулсиране, основана на свързани с обществения ред съображения, да бъде приета за турски гражданин, който се ползва с предоставените от член 7, първа алинея, второ тире от посоченото решение права, доколкото личното поведение на заинтересованото лице представлява настояща, действителна и достатъчно сериозна заплаха, засягаща основен интерес на обществото на приемащата държава членка, и тази мярка е абсолютно необходима за запазване на такъв интерес. Запитващата юрисдикция следва да прецени с оглед на всички релевантни обстоятелства, свързани с положението на съответния турски гражданин, дали подобна мярка е обоснована от правна гледна точка в случая по главното производство.**

Подписи